

тѣ се прибирали въ селата при свои приятели, за да прекаратъ зимата, като заравяли оржжието си и опредѣляли времето и мѣстото, кждето ще се събератъ на пролѣтъ. Раззелени ли се гората, закука ли кукувицата, трепвало хайдушкото сърдце, заигравала кръвѣта въ жилитѣ му и нищо не било въ състояние да го спре. На уреченото време и мѣсто дружината се събирала, развѣвала байрака, готова за нови подвизи.

Воленъ билъ хайдутинѣтъ въ балкана като птичка. За него нѣмало завивка и постелка. Гоненъ отъ бури и вѣтрове, той намиралъ подслонъ въ хралупитѣ на дърветата и пещеритѣ. Храна му носѣли овчаритѣ, но и много често той гладувалъ съ дни. Особено била трагична сждбата на болнитѣ или раненитѣ. Ако е имало възможность, грижели се за тѣхъ, но ако трѣбвало да вървятъ, тѣ се прощавали, като ги оставяли на волята на сждбата. За убития хайдутинъ нѣмало свещеникъ, който да прочете молитва, тѣлото му ставало плячка на орли и вълци. При единъ такъвъ животъ пѣленъ съ изненади, хайдутинѣтъ трѣбвало всѣки часъ да бжде готовъ да посрещне врага, защото не знаелъ отъ кжде ще дойде опасността. Свърталищата на хайдутитѣ сж били: Стара-планина, Срѣдна-гора, Странджа, Сакаръ, Шаръ, Пиринъ-планина. Геройствата имъ сж възпѣти въ народнитѣ ни пѣсни; за тѣхнитѣ подвизи и до днесъ пѣе българката. Кой не е чувалъ пѣснитѣ за Чавдаръ воевода, за хайдутъ Велко, Манушъ воевода?

Сливенъ е родилъ много хайдути и воеводи, затова и въ турско време билъ нареченъ хайдушкиятъ Сливенъ. Презъ XVIII и XIX в. сж се славили Злати воевода, братя Бунарджи Минчооларъ, Георги Трънкинъ, Таню воевода и др. Хайдутството продължавало до срѣдата на XIX в., когато подъ влиянието на идеитѣ отъ Западъ, то промѣня начина на борбата си съ турцитѣ и преминава въ бунтовничество.

Къмъ края на хайдушката епоха и презъ периода на нашитѣ политически борби за освобождение изпѣква особено ярко дейността на видния сливенецъ, легендарния хайдутинъ и бунтовникъ — Панайотъ Хитовъ.

Той се родилъ въ 1830 г. въ Сливенъ, въ квартала Ново-село. Майка му се казвала Сжба, а баща му Иванъ Хитовъ. Родителитѣ му имали четири деца — Христо, Панайотъ, Мария и Калуда. Дѣдо му по баща се казвалъ Хито, а бащата на майка му се казвалъ Христоскалъ, синъ на Злати чорбаджи, който билъ единъ